

Pa še več o sličnih straneh Grafenauerjeve apologije, če bo potreba in če bom utegnil.

Na Knežcu pri Rogaški Slatini, dne 29. aprila 1935.

Fr. Kidrič.

„HODIL PO ZEMLJI SEM NAŠI...“ (STRAŽA V VIHARJU)

V Ljubljani izhaja list, ki se vse jasneje razkriva za bojno glasilo v bistvu docela politične miselnosti. A vse, kar je doslej objavila „Straža v viharju“, nas ne bi dosti zanimalo, če ne bi ta list, za katerim slutimo tudi dobro organiziran pokret, zakrival svoje politične usmerjenosti s tem, da prenaša svojo borbo na kulturno področje, kar mu daje priložnost, da izpoveduje svoje ideje, ne da bi naravnost razkrival njih politično jedro. V članku „Hodil po zemlji sem naši...“ (15. marca 1935., številka 14.) piše anonimen članek (značilna posebnost tega lista je sploh anonimnost domala vseh prispevkov) o slovenskem socialnem in nacionalnem problemu. Izhajajoč iz dvomljive podmene, da je „osnovna prвина slovenske... duševnosti in življenja sploh... še danes krščanstvo“, postavlja pisec vrsto zmedenih, diletantskih, docela neznanstvenih trditvev („Val konjunktura je iz sveta prignal v naše naravno narodno življenje kapitalističnega duha.“ Itd.), govori o „židovskem (!) kapitalističnem duhu“, ki baje „razkrajja... gospodarsko nraavnost (!) našega ljudstva“. Naposled trdi: „naš narod (bo) zmagal le... na doslednih *krščanskih osnovah*“ z „dosledno poštenostjo“, globoko vero „v *pravičnega Boga*“ itd. Vse to vé torej katoliški članek svetovati slovenskemu ljudstvu sredi največje gospodarske krize v zgodovini, ko znaša povprečna delovna mezda slovenskega človeka 3 do 5 Din na dan, ko „narašča število nezaposlenih žen“, ko zaslužijo sezonski delavci pri nas 8 do 15 Din na dan, ko „nešteti družinski očetje zaslužijo le po nekaj sto dinarjev na mesec“. (Podatki iz januarske ankete v beograjski delavski zbornici.) Proti konkretnemu dejstvu splošnega in zmerom hitrejšega obubožanja slovenskega ljudstva postavlja katoliško bojno glasilo slednjič zahtevo: „boj... proti... materializmu“. Ko mimogrede denunciantsko označi nekatere slovenske revije, med njimi tudi „Ljubljanski Zvon“, kot nositelje „boljševizma“ pri nas, izjavlja avtor razburjeno, da je „naš najhujši narodni sovražnik materializem“. Ko „Straža v viharju“ na ta način rešuje konkretne socialne probleme slovenskega ljudstva, se moramo nehote vprašati, kdo je še kdaj reševal na isti način iste socialne probleme, kdo ni vedel spričo strašne stiske delovnega ljudstva povedati nič več, kakor to, da je rešitev v „borbi proti materializmu“. Vse to nam namreč odkriva pravo, nepotvorjeno politično osnovo pokreta, ki stoji za „Stražo v viharju“, pokreta, ki dobiva v temotah naše kulturne sedanjosti pomen sistematičnega varanja množic, katerih pozornost za dejansko bedo njihovega neposrednega življenja naj bi preslepile fraze o borbi proti namišljeni, abstraktni nevarnosti nekakšnega materializma. Istega načina so se že posluževali in se še poslužujejo tudi „Brambovci“, ki so pred dvema mesecema praznovali prvo obletnico svojega krvavega ustoličenja, ko so s topovi, plini in z višjim blagoslovom pobijali žene in otroke po dunajskih predmestjih. Zakaj če se „Straža v viharju“ taktično noče izjasniti o svojih simpatijah in zaveznikih, menimo, da smo dolžni mi, da opozorimo nanje njo samo in našo javnost.

I. B.